

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๖๖๗/๒๕๕๑
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๘๘๙/๒๕๕๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๗ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

ระหว่าง { นาย ผู้ฟ้องคดี
อธิบดีกรมการขนส่งทางบก ที่ ๑
ผู้อำนวยการกองคลัง กรมการขนส่งทางบก ที่ ๒ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย
(อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองยื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๘๗๔/๒๕๕๐
หมายเลขแดงที่ ๙๓๖/๒๕๕๑ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการ
ส่วนจังหวัด ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ ส่วนอำเภอท่าบ่อ องค์การบริหารส่วนจังหวัด
หนองคาย ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ที่ ๑๑๗/๒๕๒๙ ลงวันที่ ๓๐
เมษายน ๒๕๒๙ เรื่อง บรรจุและแต่งตั้งข้าราชการส่วนจังหวัด ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้โอนมา
บรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ สังกัดสำนักงานเลขาธิการกรม
กรมการขนส่งทางบก ตามคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๖๘๕/๒๕๓๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม
๒๕๓๓ เรื่อง รับโอนข้าราชการตามกฎหมายอื่นผู้สอบแข่งขันได้ และผู้ฟ้องคดีได้ใช้

/สิทธิเบิก...

สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการจากกองคลัง กรมการขนส่งทางบก มาตั้งแต่วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๔ ถึงวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่งระงับการเบิกจ่าย ค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีตามหนังสืองานใบสำคัญและฎีกา ฝ่ายการเงิน กองคลัง ที่ คค ๐๔๐๓/๑๕๔.๒ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๐ ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นต้นมา เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรกที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย มิใช่ข้าราชการตามความหมายของคำว่า "ข้าราชการ" ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่เป็นข้าราชการเมื่อได้โอนมารับราชการที่กรมการขนส่งทางบก จึงไม่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือกลุ่มออกแบบและควบคุมการก่อสร้าง สำนักงานเลขานุการกรม ที่ คค ๐๔๐๑/กกส. ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๐ อุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งดังกล่าว แต่จนกระทั่งปัจจุบันยังไม่ได้รับทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์ แต่ประการใด ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการมาตั้งแต่ดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย และเป็นข้าราชการต่อเนื่องมาจนกระทั่งโอนมาสังกัดกรมการขนส่งทางบก ผู้ฟ้องคดีจึงควรมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ระงับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นต้นมาจึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งที่ระงับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการ และขอให้มีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าวไว้จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ ไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการครั้งแรกที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย โดยผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๓ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๒๐ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ที่ ๑๑๗/๒๕๒๙ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๙ เรื่อง บรรจุ

/และแต่งตั้ง...

และแต่งตั้งข้าราชการส่วนจังหวัด บรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนจังหวัด ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ต่อมา กรมการขนส่งทางบกได้รับโอนผู้ฟ้องคดีมาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ งานควบคุมการก่อสร้าง ฝ่ายออกแบบและควบคุมการก่อสร้าง สำนักงานเลขานุการกรม กรมการขนส่งทางบก ซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตามคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๖๘๕/๒๕๓๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๓ เรื่อง รับโอนข้าราชการตามกฎหมายอื่นผู้สอบแข่งขันได้ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ขอใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการซึ่งเป็นบ้านของมารดา และได้รับการอนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้านตั้งแต่วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๔ เป็นต้นมา แต่ปรากฏว่าในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภายใน กรมการขนส่งทางบก ตรวจสอบพบว่าการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีน่าจะไม่ต้อง กองคลัง กรมการขนส่งทางบกจึงได้งดการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นต้นมา แต่ผู้ฟ้องคดีได้ส่งหลักฐานการเบิกค่าเช่าบ้านของเดือนธันวาคม ๒๕๔๙ เดือนมกราคม ๒๕๕๐ และเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ (รวม ๓ เดือน) ต่อมา กองคลังได้ส่งเรื่องการขอเบิกค่าเช่าบ้านของเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ (รวม ๔ เดือน) คืนผู้ฟ้องคดี พร้อมทั้งแจ้งเหตุผลที่ไม่สามารถเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านให้ทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือกลุ่มออกแบบและควบคุมการก่อสร้าง สำนักงานเลขานุการกรมที่ กค ๐๔๐๑/กกส. ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๐ อุทธรณ์คำสั่งที่ให้ระงับการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านดังกล่าว กองคลังได้พิจารณาสิทธิในการเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีโดยเทียบเคียงการตอบข้อหารือตามหนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค ๐๔๐๙.๕/๒๒๗๑๙ ลงวันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๐ และที่ กค ๐๕๒๖.๕/๔๒๘ ลงวันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๔๓ และหนังสือกรมบัญชีกลาง สำนักการเงินการคลัง ๒ ส่วนกฎหมายและระเบียบการคลัง ที่ กค ๐๕๒๖.๕/๔๖๙ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๓ แล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุแต่งตั้งเป็นข้าราชการส่วนจังหวัดที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย จึงไม่เป็นข้าราชการตามความหมายของมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ เมื่อกรมการขนส่งทางบกได้รับโอนผู้ฟ้องคดีมาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ ในท้องที่กรุงเทพมหานคร ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้าราชการตามความหมายของพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว และถือเป็นท้องที่ที่บรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนครั้งแรก

/ซึ่งไม่มีสิทธิ...

ซึ่งไม่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านในท้องที่ที่บรรจครั้งแรก ตามมาตรา ๗ (๓) แห่งพระราชกฤษฎีกา ค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๔๐๙.๕/ว. ๗๕ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ตลอดจนระเบียบ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยชอบแล้ว นอกจากนี้ อำนาจในการอนุมัติให้เบิกค่าเช่าบ้าน เป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งได้มอบอำนาจดังกล่าวให้แก่รองอธิบดีกรมการขนส่ง ทางบก (ฝ่ายบริหาร) เป็นผู้ใช้อำนาจอนุมัติแทน ตามคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๑๗/๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๖ เรื่อง มอบอำนาจให้รองอธิบดีกรมการขนส่ง ทางบกปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมการขนส่งทางบก ซึ่งกรณีของผู้ฟ้องคดีได้รับอนุมัติให้ เบิกค่าเช่าบ้านตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๗ มาโดยตลอด และไม่ปรากฏว่า ผู้มีอำนาจอนุมัติได้มีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งที่ได้อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่ได้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์ทำคำคัดค้านคำให้การ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็น ข้าราชการส่วนท้องถิ่น สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ซึ่งเป็นราชการ ส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๗๐ (๑) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้โอนไปรับราชการสังกัดกรมการขนส่งทางบก กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นราชการส่วนกลางตามมาตรา ๗ (๔) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ผู้ฟ้องคดี จึงมีสถานภาพเป็นข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ซึ่งเป็นข้าราชการประเภทหนึ่งตามคํานิยามของคำว่า "ข้าราชการ" ตามมาตรา ๔ แห่ง พระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และโดยที่บทบัญญัติแห่ง พระราชกฤษฎีกานี้มิได้กำหนดว่าผู้ขอใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านจะต้องเริ่มรับราชการครั้งแรก โดยมีสถานภาพเป็นข้าราชการซึ่งจำกัดเฉพาะใน ๘ ประเภท ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวจึงจะมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการได้ เพราะไม่ว่าจะเป็น การปฏิบัติราชการสังกัดราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค หรือราชการส่วนท้องถิ่นก็ตาม ย่อมถือเป็นการรับราชการทั้งสิ้น สถานภาพของความเป็นข้าราชการของผู้ฟ้องคดี ย่อมเริ่มต้นแล้วตั้งแต่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นและต่อเนื่องมาจนเป็นข้าราชการพลเรือน ในปัจจุบัน ประกอบกับเจตนารมณ์ของพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าเช่าบ้านข้าราชการ

/มีวัตถุประสงค์...

มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการช่วยเหลือข้าราชการที่ได้รับความเดือดร้อนในเรื่องที่อยู่อาศัย อันสืบเนื่องมาจากทางราชการเป็นเหตุ อีกทั้ง สิทธิและสวัสดิการที่ได้รับจากทางราชการ ไม่ว่าจะเป็นสังกัดส่วนราชการใดควรมีความเท่าเทียมกัน เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดี บรรจุเข้ารับราชการครั้งแรกสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ต่อมาได้โอนมา รับราชการที่กรมการขนส่งทางบก กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๓ กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการครั้งแรกที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย จังหวัดหนองคาย มิใช่เริ่มรับราชการครั้งแรกที่กรมการขนส่งทางบกซึ่งตั้งอยู่ที่ กรุงเทพมหานคร การโอนย้ายสังกัดของผู้ฟ้องคดีย่อมไม่ทำให้สถานภาพความเป็น ข้าราชการของผู้ฟ้องคดีหมดสิ้นลง หรือเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่ง ให้โอนไปรับราชการในสังกัดกรมการขนส่งทางบกจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้เดินทางไป ประจำสำนักงานในต่างท้องที่อันเป็นคนละท้องที่กับท้องที่ที่รับราชการครั้งแรก ตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าเข้าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ ผู้ฟ้องคดีย่อมมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการโดยไม่เข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวแต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งระงับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นต้นมา ตามหนังสือจมนใบสำคัญและฎีกา ฝ่ายการเงิน กองคลัง ที่ คค ๐๔๐๓/๑๕๔.๒ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๐ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และแม้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีได้ออกคำสั่งเพิกถอนคำสั่งที่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านก็ตาม แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ สั่งระงับการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านข้าราชการมีผลทำให้ผู้ฟ้องคดี ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย โดยไม่สามารถเบิกค่าเช่าบ้านตามสิทธิที่ตนได้รับอนุมัติ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดังที่ฝ่ายเมต กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การมีคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือเสียหายซึ่งมีผลไม่แตกต่างไปจากกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้ออกคำสั่งเพิกถอนคำสั่งที่อนุมัติให้ผู้ฟ้องคดีเบิกค่าเช่าบ้านได้ ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่มีสิทธิฟ้องขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และการที่คำสั่งระงับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านออกโดย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งไม่มีอำนาจย่อมเป็นเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายที่ศาลมีอำนาจ สั่งให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่อาจรับฟังได้

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ระับการใช้สิทธิ เบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นต้นมา ตามหนังสืองาน ใบสำคัญและฎีกา ฝ่ายการเงิน กองคลัง ที่ คค ๐๔๐๓/๑๕๔.๒ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๐

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการอยู่ที่องค์การบริหาร ส่วนจังหวัดหนองคาย ซึ่งไม่ใช่ข้าราชการใน ๘ ประเภท ตามความหมายของคำว่า "ข้าราชการ" ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้โอนมารับราชการที่กรมการขนส่งทางบกซึ่งตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร จึงเป็น การโอนมาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๕๓ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ และถือว่าผู้ฟ้องคดีเริ่มบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือน ครั้งแรกที่กรุงเทพมหานคร ซึ่งตามมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวได้กำหนดให้ เป็นข้าราชการหนึ่งในแปดประเภทที่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านได้ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดียังมิได้รับคำสั่ง ให้เดินทางไปประจำสำนักงานในต่างท้องที่ซึ่งเริ่มรับราชการครั้งแรกจึงยังไม่มีสิทธิได้รับ ค่าเช่าบ้านข้าราชการ ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว

สิทธิการได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว ซึ่งออกโดยอาศัย อำนาจตามความในมาตรา ๑๕๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ ประกอบกับ มาตรา ๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติการกำหนดหลักเกณฑ์ เกี่ยวกับการจ่ายเงินบางประเภทตามงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งกำหนดให้ การจ่ายเงินตามงบประมาณรายจ่ายประเภทค่าเช่าบ้านข้าราชการ ต้องตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยให้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับกรจ่ายเงิน วิธีการเบิกจ่าย อัตราการจ่ายของผู้มีสิทธิ ได้รับเงินนั้นและหลักเกณฑ์อื่น ตามที่เห็นสมควร ดังนั้น กรณีการจ่ายเงินค่าเช่าบ้าน ข้าราชการจึงเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ให้จ่ายได้เฉพาะเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ที่กำหนดในพระราชบัญญัติดังกล่าวเท่านั้น มิได้ให้นำหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในพระราชบัญญัติอื่นมาใช้บังคับ จึงไม่อาจนำเหตุผลตามบทบัญญัติกฎหมายอื่นมาเป็น เหตุผลเพื่อเชื่อมโยงให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้โอนมารับราชการ เป็นข้าราชการใน ๘ ประเภท และเกิดสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวได้ เพราะกฎหมาย แต่ละฉบับมีเจตนารมณ์ในการบัญญัติที่แตกต่างกัน ซึ่งตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว ได้บัญญัติสิทธิของข้าราชการที่จะมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านไว้แล้วจะต้องเป็นข้าราชการใน ๘ ประเภทเท่านั้น และจะได้รับสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านต่อเมื่อได้มีการสั่งให้เดินทางไปประจำ

/ในท้องที่อื่น...

ในท้องที่อื่นที่ไม่ใช่ท้องที่ที่รับราชการครั้งแรก ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นครั้งแรกจึงไม่ใช่เป็นการบรรจุข้าราชการใน ๘ ประเภทเข้ารับราชการครั้งแรกตามบทบัญญัติแห่งพระราชกฤษฎีกาเข้าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ ถึงแม้จะได้โอนมาเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญที่กรมการขนส่งทางบกก็ไม่มีสิทธิเบิกค่าเข้าบ้านข้าราชการตามมาตรา ๗ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว นอกจากนี้ตามข้อเท็จจริงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจในการอนุมัติ หรือไม่อนุมัติให้เบิกค่าเข้าบ้านแต่ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเพิกถอนการอนุมัติให้เบิกค่าเข้าบ้านของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น โดยให้ยกคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดีไม่ประสงค์ทำคำแก้อุทธรณ์

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมายระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายได้อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๓ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๒๐ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ที่ ๑๑๗/๒๕๒๙ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๙ เรื่อง บรรจุและแต่งตั้งข้าราชการส่วนจังหวัด บรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนจังหวัด ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย จังหวัดหนองคาย ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้โอนมาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ สังกัดสำนักงานเลขาธิการกรมการขนส่งทางบก ตามคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๖๘๕/๒๕๓๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๓ เรื่อง รับโอนข้าราชการ

/ตามกฎหมาย...

ตามกฎหมายอื่นผู้สอบแข่งขันได้ หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ขอใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้าน
ข้าราชการซึ่งเป็นบ้านของมารดาและได้รับการอนุมัติให้เบิกได้ตั้งแต่วันที่ ๑๔ มีนาคม
๒๕๓๔ เป็นต้นมา ต่อมา เจ้าหน้าที่ตรวจสอบภายใน กรมการขนส่งทางบก ตรวจสอบ
พบว่าการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีน่าจะไม่ต้อง เนื่องจากผู้ฟ้องคดีบรรจุ
เข้ารับราชการครั้งแรก ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย
ซึ่งมิใช่เป็นข้าราชการตามความหมายของคำว่า "ข้าราชการ" ตามมาตรา ๔ แห่ง
พระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้าน
ข้าราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงงดการเบิกจ่ายค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๗ เป็นต้นไป ตามหนังสืองานใบสำคัญและฎีกา ฝ่ายการเงิน
กองคลัง ที่ คค ๐๔๐๓/๑๕๔.๒ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๐ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ
อุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งดังกล่าว แต่จนกระทั่งปัจจุบันยังไม่ได้รับทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์
ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการตั้งแต่ดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ ที่องค์การ
บริหารส่วนจังหวัดหนองคาย และเป็นข้าราชการต่อเนื่องมาจนกระทั่งโอนมาบรรจุ
เป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมการขนส่งทางบก และผู้ฟ้องคดีได้ใช้สิทธิเบิก
ค่าเช่าบ้านจากกองคลัง กรมการขนส่งทางบก มาโดยตลอดตั้งแต่วันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๔
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ระงับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย
จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้มีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ที่ระงับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการของผู้ฟ้องคดี

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองว่า
คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ระงับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการของผู้ฟ้องคดี
ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๗ เป็นต้นมา เป็นคำสั่งทางปกครองที่ชอบด้วยกฎหมาย
หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้าน
ข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗
ได้กำหนดคำนิยามของคำว่า "ข้าราชการ" และ "ท้องที่" ไว้ในทำนองเดียวกันว่า
"ข้าราชการ" หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
พลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
ฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ข้าราชการฝ่ายอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ

/ฝ่ายอัยการ...

ฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ข้าราชการตำรวจตามกฎหมายว่าด้วยตำรวจแห่งชาติ ข้าราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการทหาร และข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู “ท้องที่” หมายความว่า กรุงเทพมหานคร อำเภอ กิ่งอำเภอ หรือท้องที่ของอำเภอ หรือกิ่งอำเภอที่กระทรวงการคลังประกาศกำหนดให้เป็นท้องที่เดียวกัน ตามมาตรา ๕ และพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชกฤษฎีกานี้ “ท้องที่ที่เริ่มรับราชการครั้งแรก” หมายความว่า ท้องที่ที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการ หรือมีคำสั่งให้ไปปฏิบัติราชการ และได้มีการรายงานตัวเพื่อปฏิบัติราชการตามพระราชกฤษฎีกานี้เป็นครั้งแรก และมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ข้าราชการผู้ใดได้รับคำสั่งให้เดินทางไปประจำสำนักงานในต่างท้องที่ มีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการเท่าที่ต้องจ่ายจริงตามที่สมควรแก่สภาพแห่งบ้าน แต่อย่างสูงไม่เกินจำนวนเงินที่กำหนดไว้ตามบัญชีอัตราค่าเช่าบ้านข้าราชการท้ายพระราชกฤษฎีกานี้ ทั้งนี้ เว้นแต่ผู้นั้น (๑) ทางราชการได้จัดที่พักอาศัยให้อยู่แล้ว (๒) มีเคหสถานอันเป็นกรรมสิทธิ์ของตนเองหรือคู่สมรสในท้องที่ที่ไปประจำสำนักงานใหม่ โดยไม่มีหนี้ค้างชำระกับสถาบันการเงิน (๓) ได้รับคำสั่งให้เดินทางไปประจำสำนักงานใหม่ในท้องที่ที่เริ่มรับราชการครั้งแรกหรือท้องที่ที่กลับเข้ารับราชการใหม่ (๔) ได้รับคำสั่งให้เดินทางไปประจำสำนักงานใหม่ในต่างท้องที่ตามคำร้องขอของตนเอง คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าในขณะที่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิขอรับเงินค่าเช่าบ้านข้าราชการ ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดสำนักงานเลขาธิการกรมการขนส่งทางบก กรณีจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีมีสถานภาพเป็นข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนตามความหมายของคำอีก “ข้าราชการ” ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗ และพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗

กรณีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการตามพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่มูลคดีเกิดขึ้น หรือไม่ โดยที่มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ บัญญัติให้จัดระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน ดังนี้ (๑) ระเบียบบริหารราชการส่วนกลาง (๒) ระเบียบบริหารราชการ

/ส่วนภูมิภาค...

ส่วนภูมิภาค (๓) ระเบียบบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๑ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ "ข้าราชการ พลเรือน" หมายความว่า บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งตามพระราชบัญญัตินี้ให้รับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือนในกระทรวงทบวงกรมฝ่ายพลเรือน และมาตรา ๓๐ ทวิ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๓ บัญญัติว่า ข้าราชการส่วนจังหวัดมีฐานะเช่นเดียวกับข้าราชการ พลเรือน และให้นำกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับโดยอนุโลม ทั้งนี้ ... กรณีนี้เห็นว่า การจัดระเบียบการปกครองทั้งสามส่วนตามมาตรา ๔ แห่ง พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และการบรรจุ แต่งตั้งบุคคล เข้าดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในราชการทั้งสามส่วนดังกล่าวเป็นไปเพื่อประโยชน์สุข ของประชาชน การกระจายอำนาจการตัดสินใจ การอำนวยความสะดวก ตอบสนอง ความต้องการของประชาชน และมุ่งให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ กรณีจึงถือได้ว่า บุคคลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเข้าดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติหน้าที่ในองค์การบริหาร ส่วนจังหวัด ซึ่งเป็นราชการส่วนท้องถิ่น มีสถานะภาพเป็นข้าราชการเช่นเดียวกับบุคคล ที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเข้ารับราชการในราชการส่วนกลาง และราชการส่วนภูมิภาค ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ว่าราชการจังหวัดหนองคายได้อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๕๓ และมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศของคณะปฏิวัติ (ฉบับที่ ๑๙) พ.ศ. ๒๕๒๐ มีคำสั่งองค์การ บริหารส่วนจังหวัดหนองคาย ที่ ๑๑๗/๒๕๒๙ ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๒๙ เรื่อง บรรจุ และแต่งตั้งข้าราชการส่วนจังหวัด บรรจุและแต่งตั้งผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ ส่วนจังหวัด ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีสถานะภาพเป็นข้าราชการมาตั้งแต่เมื่อครั้งปฏิบัติราชการ ที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดหนองคาย จังหวัดหนองคายจึงเป็นท้องที่ที่ผู้ฟ้องคดีได้รับ การบรรจุและแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการเป็นครั้งแรกตามความหมายของคำว่า "ท้องที่ที่เริ่ม

/รับราชการ...

รับราชการครั้งแรก" ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ และตามบทบัญญัติแห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวไม่ได้กำหนดว่าการเริ่มรับราชการครั้งแรกของผู้ที่มีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านข้าราชการได้จะต้องมีสถานภาพเป็นข้าราชการ โดยจำกัดเฉพาะข้าราชการใน ๘ ประเภทตามความหมายของคำว่า "ข้าราชการ" ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวเท่านั้น ประกอบกับเจตนารมณ์ในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการก็เพื่อจะช่วยเหลือข้าราชการที่ได้รับความเดือดร้อนในเรื่องที่อยู่อาศัยซึ่งมีสาเหตุมาจากทางราชการ ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีรับราชการต่อเนื่องมาโดยตลอดและต่อมาได้โอนมาบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนายช่างโยธา ๒ กรมการขนส่งทางบก ซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่กรุงเทพมหานคร ตามคำสั่งกรมการขนส่งทางบก ที่ ๖๘๕/๒๕๓๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๓ รับโอนข้าราชการตามกฎหมายอื่นผู้สอบแข่งขันได้ ซึ่งเป็นคนละท้องที่กับจังหวัดหนองคาย อันเป็นท้องที่ที่ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการเป็นครั้งแรก กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้เดินทางไปประจำสำนักงานในต่างท้องที่ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการ ตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชกฤษฎีกาค่าเช่าบ้านข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗

กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ว่า การจ่ายเงินค่าเช่าบ้านข้าราชการต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าเช่าบ้านข้าราชการ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมลตรรก ๑๕๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๒๑ ประกอบกับมาตรา ๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเงินบางประเภทตามงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่อาจนำเหตุผลตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่นมาเป็นเหตุผลเพื่อเชื่อมโยงให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้โอนมารับราชการเป็นข้าราชการใน ๘ ประเภท มีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวได้ เพราะกฎหมายแต่ละฉบับมีเจตนารมณ์ในการบัญญัติที่แตกต่างกัน ซึ่งตามพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวได้บัญญัติสิทธิของข้าราชการที่จะมีสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านไว้แล้วว่าต้องเป็นข้าราชการใน ๘ ประเภทเท่านั้น และจะได้รับสิทธิเบิกค่าเช่าบ้านต่อเมื่อได้มีการสั่งให้เดินทางไปประจำในท้องที่อื่นที่ไม่ใช่ท้องที่ที่รับราชการครั้งแรก นั้น เห็นว่า แม้เหตุผลในการประกาศใช้กฎหมายแต่ละฉบับจะมีเจตนารมณ์ที่แตกต่างกัน แต่ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการของฝ่ายปกครองจะต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้ให้อำนาจและเฉพาะในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดไว้ด้วย ดังนั้น ในการตีความและ

วินิจฉัย...

วินิจฉัยข้อกฎหมายเกี่ยวกับค่าเช่าบ้านข้าราชการ จึงจำเป็นต้องนำกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ
เรื่องดังกล่าวมาประกอบการตีความและวินิจฉัยให้ถูกต้องครบถ้วน เพื่อให้เหมาะสม
และสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของทางราชการที่ประสงค์จะช่วยข้าราชการที่ได้รับ
ความเดือดร้อนในเรื่องที่อยู่อาศัย อันเนื่องมาจากทางราชการเป็นเหตุ และมีความเป็นธรรม
ในการได้รับค่าเช่าบ้านของข้าราชการด้วย ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่อาจรับฟังได้
และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับค่าเช่าบ้านข้าราชการ กรณีจึงไม่จำเป็นต้อง
วินิจฉัยข้ออ้างอื่นในคำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองอีกต่อไป เพราะไม่ทำให้ผลของคดี
เปลี่ยนแปลงไป คำอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองฟังไม่ขึ้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษา
เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ระงับการใช้สิทธิเบิกค่าเช่าบ้านของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ เป็นต้นมา ตามหนังสืองานใบสำคัญและฎีกา ฝ่ายการเงิน กองคลัง
ที่ กค ๐๔๐๓/๑๕๔.๒ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๐ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วยในผล

พิพากษายืน

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวัชรชัย สนธิวนิช

